

РЕШЕНИЕ

№ 16837

гр. София, 01.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 31.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9992** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 76, ал. 5 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО).

Образувано е по жалба на „АСМП ИПСМП очни болести д-р В. Р.“ против заповед за прекратяване на договор за специализирана извънболнична медицинска помощ № РД-15-15/13.08.2025 г. на директора на Столична здравноосигурителна каса.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствието му с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателя сочи, че отразеното в заповедта правно основание не съответства на констатираните факти, което само по себе си е основание за отмяна на акта. Релевира доводи, че актът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – липсват фактически и правни основания за издаването му. На следващо място, счита, че формираната в акта разпоредителна воля на органа, се явява неясна и пречатва адресата да узнае какви са правата и задълженията му, произтичащи от същата. Твърди, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като административният орган не е спазил нормативно установените правила по чл. 35 и чл. 36 от АПК да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, а именно дали липсата на подпис от лицето Ж. М., представлява „неизвършена, но отчетена дейност“ или децата са доведени от друг родител, родственик или бавачка, които са отказали да подпишат амбулаторния лист. Позовавайки се на приложимата нормативна уредба, жалбоподателят счита, че е нарушен материалният закон, тъй като специалистът няма задължение да изисква подпис на пациент, а

същия не удостоверява извършена или неизвършена дейност, а индикира част от процеса по информиран избор и съгласие, регламентиран в Закона за здравето. Твърди, че заповедта не съответства на целта на закона и е издадена в нарушение на чл. 6, ал. 1 от АПК.

В допълнително становище от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. М. П., е изложено, че е налице съществено противоречие между изложеното в жалбата, по повод на който е започнало административното производство и свидетелските показания пред съда на лицето, което е подало жалбата. В жалбата е посочено, че на 11.04.2025 г., когато е получена информацията от системата eZdrave, децата са се намирали в Детска градина № 7 „Д.“, [населено място], докато при разпит в съдебно заседание Ж. М. е изложил, че децата са били с него в [населено място]. В съдебно заседание адв. П. излага, че констатациите в заповедта не са се потвърдили от свидетелските показания, тъй като по безспорен начин се е установило, че Ж. М. не е водил децата си на преглед при д-р Р., а те са били с неговата съпруга. Не е констатирано, че не е извършван вторичен преглед, както се твърди в жалбата, а М. не разполага с медицинско образование, за да може да прецени нито диагноза, нито необходимостта от последващо лечение, както и в какво се изразява тяхното извършване. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Столична здравноосигурителна каса (СЗОК), чрез процесуалния си представител гл. юрк. Я. С., излага съображения, че оспореният административен акт не страда от отменителните основания по чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК. Подчертава, че направената от страна на длъжностните лица на СЗОК констатация, че не е била осъществена отчетената и платена от НЗОК/СЗОК медицинска дейност, може да бъде оспорена единствено, чрез доказване на нейното извършване от страна на жалбоподателя д-р В. Р., специалист по очни болести, каквото в настоящия случай не е осъществено. Излага, че разпоредбата на чл. 28г, ал. 3а от Закона за здравето задължава медицинските специалисти в лечебните и здравни заведения да създават електронен здравен запис за всяка извършена дейност, като изготвената здравна документация се изпраща към Националната здравноинформационна система като електронен документ, подписан с квалифициран електронен подпис. Счита, че в конкретиката на правния спор предвид изложените в жалба с вх. № 35-00-882/30.04.2025 г. факти и обстоятелства, валидирана и потвърдена с писмена декларация на лицето Ж. М. от 08.07.2025 г., както и направените от контролните органи констатации, липсата на положен подпис върху амбулаторните листове на родител/настойник не е квалифицирана като извършено от страна на изпълнителя нарушение на изискванията при работа с медицинска документация, а като неизвършване на отчетена и заплатена медицинска дейност. Акцентира върху обстоятелството, че в конкретния случай констатираното нарушение -отчитане на дейност, която не е извършена от лечебното заведение, е по отношение на особено уязвима социална група – деца, като закрилата на детето се основава на принципите за осигуряване на най-добрия интерес на детето и грижа в съответствие с неговите потребности. Относно възраженията за разминаване на изложеното в сигнала и в свидетелските показания изтъква, че показанията на свидетеля се подкрепят от обстоятелството, че по делото не са представени амбулаторни листове от 11.04.2025 г. с подпис на родител/законен представител, а това е единственият документ, който може да установи извършването на вторичните прегледи. Посочва, че извършената от длъжностните лица проверка, както и оспорваният административен акт имат за предмет не предоставената от специалиста медицинска помощ при първичния амбулаторен преглед, а реалното, действително осъществяване на вторичния преглед от 11.04.2025 г., като за направеното от страна на родителя сезиране на органа, не се изисква присъствието му по време на първичния преглед. След като нормативната уредба изрично изисква екземплярът от амбулаторния лист на хартиен носител, който се прилага към здравното/медицинското досие на здравноосигуреното лице да бъде подписан от него, то това

е задължителен реквизит и липсата му води до непризнаване на документа. Претендира сторените по делото разноски и прави възражение за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Предмет на съдебен контрол е заповед № РД-15-15/13.08.2025 г. на директора на Столична здравноосигурителна каса, с която е прекратено договор № 22-0733/19.10.2023 г., сключен между НЗОК/СЗОК и ЛЗ за СИМП - „АСМП ИПСМП очни болести д-р В. Р.“, представлявано от д-р В. М. Р., по пакет очни болести, с изпълнител на медицинската дейност - д-р В. М. Р., за отчетена от него дейност, която реално не е извършена на Е. М. и М. М..

Не е спорно по делото, че между НЗОК и „АСМП ИПСМП очни болести д-р В. Р.“, представлявано от д-р В. М. Р. е сключен договор № 22-0733/19.10.2023 г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ, като в чл. 2, т. 2 от договора изпълнителят се задължава да извършва съгласно приложение № 2 към чл. 1 на Наредба № 9 от 2019 г. за определяне на пакет от здравни дейности, гарантиран от бюджета на НЗОК, а възложителят се задължава да закупува и заплаща съгласно НРД за медицинските дейности за 2023 – 2025 г. – специализирани медицински дейности (СМД) от пакет „Очни болести“.

Административното производство е започнало по повод „жалба за фиктивни прегледи от д-р В. Р. (офтальмолог УИН [ЕГН]) от Ж. М., регистрирана с рег. № 19-02-703/11.04.2025 и изпратена на електронната поща на НЗОК. В сезиращия документ е посочено, че Ж. М. в качеството си на баща на децата Е. Ж. М. и М. Ж. М., родени през 2021 г. и 2023 г. изразява съмнения относно реалността и необходимостта на отчетени вторични очни прегледи, извършени от д-р В. Р. (офтальмолог УИН [ЕГН]). По информация, която е получил на 11.04.2025 г., по време на престоя на дъщеря му в ДГ 7 „Д.“, С. е бил проведен/отчетен вторичен преглед от д-р Р. (отразен в системата eZdrave с номер/идентификатор 251015089E5B. Същото се отнасяло и за сина му М. М. с идентификатор в системата 251016089B64. В електронния документ е отразено, че подателят не е бил информиран предварително за необходимостта от провеждане на вторичен преглед от офтальмолог в условията на детското заведение, не е давал своето информирано съгласие за извършването на такива вторични прегледи и че има основателни съмнения, че такива вторични прегледи реално не са били извършени или са отчетени формално, без да са спазени необходимите медицински стандарти и процедури. В сезиращия НЗОК документ изрично е посочено, че М. изразява съмнения относно предходните първични прегледи, като въпреки че същият се е състоял, е установил, че начинът, по който е отразен в системата на НЗОК, не отговаря на реално извършените дейности и обхват по време на прегледа. Изразявайки съмнения за фиктивно или некоректно проведени вторични прегледи на децата си, Ж. М. е поискал извършване на проверка на дейността на д-р В. Р..

Посочената жалба е изпратена по компетентност в СЗОК и е заведена с вх. № 35-00-882/30.04.2025 г. Със заповед № РД-18-1000/03.07.2025 г. на директора на СЗОК е разпоредено да се извърши самостоятелна проверка на „АСМП ИПСМП очни болести д-р В. Р.“ със задача „Контрол по изпълнение на договор № 22-0733/19.10.2023 г. за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ във връзка с жалба с вх. № 35-00-882/30.04.2025 г. В заповедта е отразено проверката да се извърши от следните длъжностни лица – служители на СЗОК: А. В. – контролор в отдел ДКИМДПА.

В хода на проверката е изискано становище от д-р Р., като същият е посочил, че на 01.04.2025 г. е извършил първичен преглед на децата Е. и М. и е установил леко зачервяване на

клепачните ръбове на очите и на двете деца, което може да се дължи на контакт с неподходящ сапун или друга козметика, която да предизвиква това безобидно зачервяване. Отразил е, че според лекарската практика и етика е резонно да изиска вторичен преглед, но дали са идвали и какво е констатирал не си спомня, тъй като се е случило преди три месеца, но е изразил сигурност, че децата са добре, тъй като децата не са водени трети или четвърти път на контролен преглед.

Резултатите от проверката са обективирани в протокол № РД-18-1000/07.07.2025 г., изготвен от контролора определен в заповед № РД-18-1000/03.07.2025 г. на директора на СЗОК. В него е отразено съдържанието на жалбата на Ж. М., установено е, че за ЗЗОЛ Е. Ж. М. и ЗЗОЛ М. Ж. М. от страна на АСМП ИПСМП очни болести д-р В. Р. са отчетени следните АЛ: 1. АЛ № 250911094АВ1/01.04.2025 г., регистриран на името на ЗЗОЛ Е. М. с отразена основна диагноза с код по МКБ Н01.1 „Неинфекциозни дерматози на клепача“ от извършен консултативен първичен преглед; 2. АЛ № 251015089Е5В/11.04.2025 г., регистриран на името на ЗЗОЛ Е. М. с отразена основна диагноза с код по МКБ Н01.1 „Неинфекциозни дерматози на клепача“ от извършен консултативен вторичен преглед; 3. АЛ № 25091709437D/01.04.2025 г., регистриран на името на ЗЗОЛ М. М. с отразена основна диагноза с код по МКБ Н01.1 „Неинфекциозни дерматози на клепача“ от извършен консултативен първичен преглед; 4. АЛ № 250911094АВ1/11.04.2025 г., регистриран на името на ЗЗОЛ М. М. с отразена основна диагноза с код по МКБ Н01.1 „Неинфекциозни дерматози на клепача“ от извършен консултативен вторичен преглед. От представените АЛ от 11.04.2025 г. е установено, че липсва положен собственооръчно подпис на пациент, респ. родител/настойник. Същото е прието за нарушение на чл. 30, чл. 33, т. 1 и т. 2, чл. 153, ал. 1, ал. 3 във връзка с чл. 243 и чл. 244, ал. 1, т. 1, ал. 2, I, б. „б“ и ал. 4, съгласно Приложение № 2 от НРД за МД 2023 – 2025 г. и чл. 55, ал. 2, т. 3 от ЗЗО. Отражено е, че е представена и писмена декларация от Ж. М., че отчетената медицинска дейност от вторичен консултативен преглед не е извършена.

По делото е приложена декларация от 08.07.2025 г., а не от 07.07.2025 г., както е посочено в протокола от 07.07.2025 г., което поставя под съмнение верността на данните, изложени в него. Тази декларация е подписана от Ж. М., в която същият е заявил, че в качеството си на баща на Е. и М. М., и във връзка със запитване от СЗОК и проведен телефонен разговор на 07.07.2025 г., отчетената медицинска дейност, отразена в АЛ № 251015089Е5В от 11.04.2025 г. и в АЛ № 251016089В64 не е реално извършена. В декларацията е отразено също, че към посочената дата 11.04.2025 г. децата не са били на територията на Столична община, поради което такива прегледи не е възможно да са се състояли.

Д-р Р. не е подавал възражение срещу констатациите в протокол № РД-18-1000/07.07.2025 г.

Въз основа на така установеното директорът на СЗОК е издал и процесната заповед за прекратяване на договор за специализирана извънболнична медицинска помощ № РД-15-15/13.08.2025 г. В административния акт са възпроизведени констатациите от протокол № РД-18-1000/07.07.2025 г., като единственият факт, който административният орган е отразил различно от тези, установени от контролора, извършил проверката е, че декларацията, подадена от Ж. М. е с дата 08.07.2025 г. Позовавайки се на чл. 30, чл. 33, т. 1 и т. 2 във връзка с ЧЛ. 100, чл. 161, чл. 243 и чл. 244, ал. 1, т. 1, ал. 2, I, б. „б“ и ал. 4, чл. 248, чл. 453, ал. 1, чл. 462, ал. 1, б. „а“, Приложение № 2 от НРД за МД 2023 – 2025 г. и чл. 55, ал. 2, т. 6б, чл. 59, ал. 11, предл. първо, т. 1, б. „а“ и ал. 13 от ЗЗО и чл. 4, ал. 1 от ЗЛЗ, административният орган е приел като правен извод, че отразената медицинска дейност в двата АЛ от 11.04.2025 г., издадени на Е. М. и М. М. от д-р В. Р., не е реално извършена в изпълнение на сключения договор за СИМП. Двата АЛ са отчетени и

заплатени от НЗОК/СЗОК. С оглед разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 6б от ЗЗО и предвид фактите отразени в протокола от извършената проверка, както и въз основа на събраните и приобщени доказателства, изброени в същия, директорът на СЗОК е приел, че констатираното по отношение на медицинската дейност на д-р В. М. Р. – специалист по очни болести към лечебното заведение СИМП, представлява отчитане на медицинска дейност, която не е извършена в изпълнение на договора с НЗОК/СЗОК, във връзка с което следва да бъде ангажирана и отговорността му. Във връзка с изложеното, при отчитане на дейност, която не е извършена, в разпоредбата на основание чл. 59, ал. 11, предл. първо, т. 1, предложение първо, б. „а“ от ЗЗО, е разписано правомощието на директора на съответната РЗОК да прекрати договора с изпълнител на специализирана извънболнична медицинска помощ по определен пакет по отношение на лекаря, който не е извършил отчетената дейност. Посочено е, че същото правомощие е разписано и в текста на чл. 462, ал. 1, б. „а“ от Националния рамков договор за медицинските дейности за 2023 – 2025 г. (НРД за МД 2023 – 2025 г.). Отчитайки предвиденото в разпоредбите на чл. 59, ал. 11 от ЗЗО и чл. 453, ал. 1 от НРД за МД 2023 – 2025 г. директорът на СЗОК е приел, че санкциите са изчерпателно регламентирани като видове, а именно финансова неустойка и прекратяване на договор. Административният орган се е позовал на чл. 4, ал. 1 от Закон за лечебните заведения (ЗЛЗ), според който лечебните заведения оказват извънболнична и болнична помощ. Те се създават от държавата, от общините и от други юридически и физически лица. Посочено е, че физическото лице има законни права и задължения и може да сключва договори, да закупува стоки и услуги личен труд, поради което лечебното заведение СИМП е регистрирано като индивидуална практика за специализирана медицинска помощ и физическото лице д-р Р. носи юридическа отговорност за всички свои действия и решения и за неизпълнение на законовите разпоредби, съответно следва да понесе отговорност като субект на правото.

Страните по делото не оспорват, че д-р В. М. Р. не е регистриран по Търговския закон. Същият, съгласно доказателствата по делото, обективирани в данни от Агенция по вписванията, е вписан в регистър БУЛСТАТ като физическо лице, упражняващ дейност лекар.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му и в предвидената от закона форма – писмена заповед, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Не е спорно, че жалбоподателят е сключил договор за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ на здравноосигурени лица.

Съгласно чл. 72, ал. 2 от ЗЗО контролът по изпълнение на договорите с НЗОК за оказване на медицинска и/или дентална помощ се осъществява чрез проверки, извършени от длъжностни лица - служители на НЗОК, определени със заповед на управителя на НЗОК или от оправомощено от него длъжностно лице, и от длъжностни лица от РЗОК - контрольори.

В случая е издадена заповед за извършване на проверка на „АСМП ИПСМП очни болести д-р В. Р.“, представлявана от жалбоподателя, който е представил становище, за резултатите от проверката е съставен протокол № РД-18-1000/07.07.2025 г., в който въз основа на установеното проверяващият е стигнал до заключението, че д-р В. М. Р. е отчетел медицинска дейност, която не е извършил.

Съгласно разпоредбата на чл. 231, ал. 1 от НРД за МД 2023 – 2025 г. лекарите, работещи в лечебни заведения – изпълнители на извънболнична медицинска помощ, сключили договор с НЗОК, отчитат месечно по електронен път в утвърдени от НЗОК формати оказаната през месеца извънболнична медицинска дейност, включена в предмета на договора, през интернет портала на НЗОК или чрез WEB услуга.

При извършената проверка е констатирано, че д-р Р. не е извършил вторичен преглед на децата Е. и М. Ж. на 11.04.2025 г., въпреки че дейността е отчетена и заплатена от НЗОК. Административният орган се е позовал на жалба от Ж. М., декларация от същия от 07.07.2025 г. (която в действителност е подадена на 08.07.2025 г., т. е. един ден след изготвяне на протокола на контролора) и липсата на подпис на родител/настойник в АЛ № 251015089E5B/11.04.2025 г. и АЛ № 250911094AB1/11.04.2025 г.

Д-р Р. не е подал възражение срещу констатациите в протокола, но в контролното производство е заявил, че не се си спомня дали е извършил вторичен преглед, но лекарската етика изисква да се извърши такъв преглед. По същество това становище не представлява признание, че дейността не е извършена, а специалистът е изразил принципната си позиция, че спазвайки правилата на медицинската дейност назначава вторичен преглед, но поради отдалечеността във времето (три месеца след процесната дата 11.04.2025 г.) не си спомня конкретния преглед.

Предвид констатираното нарушение, контролорът е дал становище, че лекарят следва да понесе административна отговорност съгласно глава XXI „Санкции при неизпълнение на договорите за оказване на медицинска помощ“ по чл. 462, ал. 1, предл. първо, б. „б“ от НРД за МД 2023 – 2025 г.

Предвид обстоятелството, че не е постъпило възражение по чл. 75, ал. 1 от ЗЗО, спорът не е изпращан на Арбитражна комисия.

С оглед констатираното в протокол № РД-18-1000/07.07.2025 г. директорът на СЗОК е приел, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 59, ал. 11, т. 1, б. „а“ от ЗЗО предвид констатираните нарушения, поради което е издал оспорената заповед съгласно чл. 74, ал. 5 от ЗЗО.

Настоящият състав счита, че оспореният административен акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

От данните по делото, събрани в контролното производство, а именно жалбата на Ж. М. от 11.04.2025 г. и декларацията от 08.07.2025 г. се установяват разнопосочни твърдения на лицето, сигнализиращо за допуснати от д-р Р. нарушения. От една страна бащата на децата Е. и М. М. в жалбата е посочил, че прегледите са извършени, докато децата му са били на детска градина – ДГ № 7 „Д.“, [населено място]. В декларацията от 08.07.2025 г. обаче, същият заявява, че децата не са били на територията на Столична община. Тези противоречиви твърдения се доказват и в проведеното съдебно производство, а именно при разпит на Ж. М., призован като свидетел по делото, е посочено, че на 11.04.2025 г. децата са били с него в [населено място]. Тези изявления, които са дадени в рамките на 3 месеца – към 11.04.2025 г. и 08.07.2025 г., е следвало да бъдат проверени от административния орган с оглед обективността на данните, които жалбоподателят в административното производство е поискал да бъдат подложени на проверка. Освен изложеното в съдебно заседание свидетелят Ж. М. е заявил, че не е присъствал на прегледа, а жена му е влязла в кабинета с децата. Същият не познава д-р Р.. На въпроса как е стигнал до извода, че специалистът не е информирал съпругата му за контролен преглед, същият е заявил, че тя не му е казвала такова нещо и че документите са подписани от нея. При преглед на АЛ от 01.04.2025 г. и АЛ от 11.04.2025 г., които са приложени по делото, съдът констатира липсата на подпис на родител/настойник не само на медицинските документи, издадени при вторичния преглед от 11.04.2025 г., но и на тези от 01.04.2025 г. Въпреки липсата на подпис на АЛ, издадени при първичния преглед няма твърдения, че същият е фиктивен и не е извършен, напротив свидетелят заявява, че съпругата му е влязла в кабинета и че тя е подписала документите. Доказателствата по делото, обаче оборват тези твърдения, доколкото и АЛ от 01.04.2025 г. не са подписани от родителя, който е присъствал на прегледа. Всички тези обстоятелства водят до извода, че административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, а именно не е изследвал същественият за спора въпрос, осъществен ли е вторичен медицински преглед от д-р Р. на 11.04.2025 г. или липсата на подписи във всички АЛ се дължи на пропуск на лицето, което е присъствало на прегледите, съответно дали не се касае за нарушение при изготвяне на медицинската документация. Позовавайки се само на липсата на подписи на АЛ от 11.04.2025 г., при условие, че такива липсват и в АЛ от 01.04.2025 г. и възприемайки безкритично и без да провери твърденията на Ж. М., при наличие на данни за противоречиво подадена информация, директорът на СЗОК е издал административният акт без да изясни фактите и обстоятелства от значение за случая - задължение на административния орган по чл. 35 от АПК, което представлява нарушение на административнопроизводствените правила – отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Освен изложеното административният акт е издаден и в противоречие с материалния закон и при несъответствие с целта на закона.

Отчитайки, че д-р Р. е отчел медицинската дейност по АЛ от 11.04.2025 г., която не е извършил, директорът на СЗОК му е наложил санкция по чл. 59, ал. 11, т. 1, б. „а“ от ЗЗО.

Съгласно чл. 59, ал. 11, т. 1, б. „а“ от ЗЗО директорът на съответната районна здравноосигурителна каса прекратява договорите с изпълнителите на медицинска помощ или налага финансова санкция, определена в действащия НРД в следните случаи при отчитане на дейност, която не е извършена, както и при извършване и отчитане на медицинска дейност, за която няма съответни медицински индикации, установено по реда на чл. 72, ал. 2 - от изпълнител на извънболнична медицинска помощ по определен пакет - частично, по отношение на лекаря/лекаря по дентална медицина, който не е извършил тази дейност.

Когато изпълнителят обаче е физическо лице, което не е спорно по делото, санкцията по чл. 59, ал. 11, т. 1 от ЗЗО не може да бъде приложена частично, а с оглед на последиците е налице цялостно прекратяване на договора. Санкцията по цитираната разпоредба е съответна с оглед последиците, когато се прекратява дейността при наличие на повече от един лекар и при наличието на повече от един пакет медицински дейности/дентални дейности. Това е възможно при правно организационна форма на извършване на дейността от дружества по Търговския закон – ООД, АД, ЕООД и ЕАД. При правно организационна форма, под която извършва дейността настоящият изпълнител по договора, частичното прекратяване по отношение на лекаря, осъществяващ дейността води до пълно прекратяване на дейността. Това не е целта на санкцията, а когато установеното нарушение, не е съответно на наказанието, последицата е незаконосъобразното ѝ налагане, поради което заповедта не съответства на материално правните разпоредби и следва да бъде отменена.

При правно организационна форма Амбулатория за специализирана медицинска помощ – индивидуална практика за специализирана медицинска помощ с един лекар и един пакет от специализирани медицински дейности (чл. 2, т. 2 от договор № 220733/19.10.2025 г., сключен между НЗОК и изпълнителя), не може да бъде прекратен договорът частично, тъй като това е равнозначно с правно положение на пълно прекратяване на дейността, което е недопустима санкционна последица.

В настоящата хипотеза органът бил могъл да прекрати договора само в условията на повторност, позовавайки се на хипотезата на чл. 59, ал. 13 във връзка с чл. 11, т. 2 от ЗЗО. Липсата на повторност на нарушението е пречка прекратяването да се извърши в хипотезата на чл. 59, ал. 11, т. 2 от ЗЗО. По делото не се установи безспорно, че е извършено твърдяното нарушение, още повече, че е извършено повторно по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на НРД за МД 2023 – 2025 г., следователно, наложената санкция се явява без правно основание. Доколкото наложената санкция води до пълно прекратяване на договора, каквото наказание не е предвидено за първо нарушение, санкционната последица е в несъответствие и с целта на закона и е самостоятелно основание за отмяна на заповедта. В случая физическото лице субект на правото извършва лично действията, което обстоятелство макар и отчетено от административния орган не е съобразно с предвидената санкционна уредба в ЗЗО и НРД за МД 2023 – 2025 г.

Административнонаказателната дейност е уредена в закона и следва процедурите и наказанията, предвидени в него. Административнонаказателните производства имат общите характеристики със санкционните производства и се подчиняват на общи принципи. Не може да има административно нарушение, което не е предвидено в закона и наказание, което не е предвидено за съответното нарушение, като при налагането му следва да има индивидуализация на наказанието. При неизпълнение на тези задължения от страна на органа се превишават целите на административното наказание и се нарушава принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК. В този смисъл е и съдебната практика – решения по адм. дело № 1059/2025 г., адм. дело № 6521/2025 г., адм. дело № 8191/2021 г., адм. дело № 2440/2020 г., всички постановени от Върховния административен съд.

Предвид всичко изложено, настоящият състав счита, че заповедта е незаконосъобразна, като същата е издадена при наличие на отменителните основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане за присъждане на разноски на жалбоподателя и като взе предвид възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът

намира, че на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в пълния претендиран от него размер, а именно 2810 лева, от които 2800 лева адвокатско възнаграждение и 10 лева държавна такса или превалутирани тези суми възлизат в общ размер на 1436,73 евро.

Като съобрази решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/2022 г., допускащо възможност да се определи възнаграждение под минималното, предвидено по Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, както и като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, броят на проведените съдебни заседания, активните процесуални действия на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът намира, че адвокатското възнаграждение в размер на 2800 лева (1431,62 евро) е справедливо и обосновано по смисъла на чл. 36 от Закона за адвокатурата и жалбоподателят следва да заплати адвокатското възнаграждение в размер на тази сума. В допълнение следва да бъде посочено, че възражението за прекомерност е бланкетно и не е мотивирано с конкретика кое налага редуциране на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Същото е доказано с договор от 05.09.2025 г., платено е в брой, отразено е и в списъка по чл. 80 от ГПК, представен от процесуалния представител, поради което няма основания да не бъде присъдено, както и да бъде намалено.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прекратяване на договор за специализирана извънболнична медицинска помощ № РД-15-15/13.08.2025 г. на директора на Столична здравноосигурителна каса.

ОСЪЖДА Национална здравноосигурителна каса с адрес [населено място], [улица] да заплати на „Амбулатория за специализирана медицинска помощ – индивидуална практика за специализирана медицинска помощ очни болести д-р В. Р.“ с БУЛСТАТ[ЕИК] и адрес [населено място],[жк], [улица], сумата 1436,73 (хиляда четиристотин тридесет и шест и седемдесет и три) евро, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-денвен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: